

hændlingerne i det andet Thing, tør jeg maatte antage, at man vil have lagt Mærke til, at jeg kun meget nødig modtog dette Forſlag og navnlig meget nødig modtog det, fordi Ufredsbøderne derved bleve ſtillede i en ganske anden Klasse end Dptagelsespengene, hvilket i meget væſentlig Grad vilde berøve det nye Retsmiddel ſin Betydning; men jeg troede dog ikke abſolut, at burde modsætte mig Forſlaget, fordi jeg maatte erkende, at det ikke kunde være Meningen, at diſſe Ufredsbøder ſkulde affones. Jeg havde derfor egentlig ſiſket, at man havde borttaget Karakteren af Bøder ſamtidigt med, at man udſtredte Spørgsmaalene om Tilregnethed; men jeg erkender for Dørligt, at det erede Udvalg her har ſet i ſin Betragtning, at Spørgsmaalene om Affoning eller Iſte-Affoning i Grunden er ſæmmelig Nødvendigt, fordi det Tilfælde ikke let vil træffe, at den, der eier et Dyr, ikke ſkulde være i Stand til at betale en i Forhold til Dyrets Værdi beſtemt Ufredsbøde; og forſaavidt, ſom han kommer til at affone Bøden, fordi han ikke vil betale, har jeg for mit Bedkommende ingen Medlidtheden med ham. Jeg tror derfor, at det, trods den Betænkelighed, der er med Henſyn til Muligheden af at Affoning kan finde Sted, men ſom viſt nok vil viſe ſig at være mere theoretisk end praktiſk, er det Rigtige, at det erede Thing følger Udvalget i dets Forſlag under Nr. 2 og alſaa udſtemmer det Tilſeining, der er ſtet i det andet Thing.

Formanden: Det 4de Medlem for 10de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Scholer: Det var i den erede Miniſters Foredrag en Ytring, mod hvis Rigtighed jeg ſelv mig foranlediget til for mit Bedkommende at forbare mig. Den erede Miniſter bemærkede, at man i Theorien nok vilde have Veifred, men at man ikke vilde det i Praxis, naar Ens egen Interesſe berørtes derved. Jeg har fra førſte Tærd, ſiden det foreliggende Lovforſlag kom frem, udtalet mig mod dets ſtrengte Beſtemmelſer om Veifreden. Jeg vil vel have Veifred, men jeg vil ikke have Betæne betragtede ſom heiligt Tord, idet Tordbrugerne derved

vilde forulempes i altfor høj en Grad. Men, naar den erede Miniſter yttede, at man ikke i Praxis vilde Veifred, naar Ens egen Interesſe berøres deraf, ſaa maa jeg, ſom ſagt, forvare mig imod Rigtigheden deraf. Jeg er mig bevidſt, at jeg i de mange Aar, hvort jeg har ſiddet i den danſke Rigsdag, aldrig nogenſinde har ſtemt for Noget af egen Interesſe, og jeg ſkal til Overflod endnu her bemærke, at jeg ikke længere er Eier herten af Mark eller af Kreaturer, og at jeg ſølgelig ikke kan have nogen egen Interesſe i dette Spørgsmaal.

Formanden: Det erede Medlems Forſikring om, at han ikke ſin Affstemning følger egen Interesſe, er aldeles overflødig. Et hvilket Medlem af Thinget ved ſi Forbeten haade ſin Kam og om ſig ſelv, at det ikke ved Tilfældet. — Den erede Miniſter har Ordet.

Indenrigsminiſteren: Ja, jeg vilde have ſagt omtrunt noget Eignerde ſom det, den erede Formand nu ſagde, og jeg vil dertil ſiø, at den omtalte Bemærkning af mig jo ikke var rettet til det erede Medlem perſonligt.

Formanden: Det 2de Medlem for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Orenbøll: Jeg vil blot tække den erede Miniſter for den Naade, hvorpaa han udſtatte ſig det Underendningsforſlag, ſom jeg har ſtillet. Jeg har ſaaledes i ſamme ſam ſat en Alder af 1 Aar, fordi denne Alder findes i 5te og 4de foreliggende Lovforſlag, ſaaledes ſom det er kommet til os fra Gøllethinget. Jeg er ikke Landmand nok til at kunne gjøre nogen videre Skilsmiſſe imellem en Dyr paa 1 Aar og en Dyr paa 2 Aar eller til at kunne ſiø, ſom den ene er mere farlig end den anden. For Reſten har jeg troet, at man allerede begyndte at bruge Dyrene, naar de vare imellem 1 og 2 Aar, og at de derfor ogſaa nok kunde kaldes farlige og være farlige i den Alder. Men den erede Miniſter indrømmer dog i alt Fald alſaa ſelv, at en Dyr paa 2 Aar er af den Slags Dyr, ſom der kan være Anledning til at tage de her omhandlede Forſigtighedsregler